

Ágh István

ZUGLÓ, UTOLJÁRA

Húsz év múltán először
jártam a városrészben,
hol a legszebbnek mondott
férfikort végigéltem
telepi szűk lakásban,
mely egy magába zárt kor
mása szerint zárt, félig
élhető fél szobákkal,
úgy tűnt, a költözéssel
lezárhatom, s kizártam
magam a környékről is,
azóta sem kívántam
látni, s úgy általában
jutott csupán eszembe,
mintha Budától távol,
a tengeren túl lenne.

Az elhagyott világban
szó nélkül igyekeztem
beteg barátunk mellől
a barátaim mellett,
míg elfedett a lombok
árnyéka, égi szárnya,
iszalag, rózsza, nyárfa
takarta el a házat,
s az egész régi látvány
meglepett, mint az álom,
a szíromáradásban
álló japánakácsor,
s rigók, s mert csöpp szemükben
a tükörképem elszállt,
megszállt valami mélység-
iszonnyá vált szorongás.

Megint a kórházak közt,
szemben a hullaházzal,
oly közelinek látszott
az élet elmúlása,
ahogy a kocsmakertben
nem foglal helyet másnap,
aki mégfölismerne,
s meglepődne, ha látna
barátaim körében,
pedig harminc nyár múlva
jelent meg velem Lázár
Ervin s a Bella Pista,
s amit a múltból támadt
elárulásnak véltem,
még nagyobb árvassággal
kísértő előérzet
hidegglélése volt egy
zuglói alkonyatból,
hogy mi már soha máshol
nem leszünk úgy, mint akkor.

Magyar Napló, 2008/11.

(Ágh István 1938-ban született Felsőiskázon. Verset és prózát is ír.
József Attila- és Kossuth-díjas.)